

delser, Loven hjemler os, idet der kunde være Tale om Gesandter baade i Mexico og Serbien og Generalkonsuler bl. a. i Sydafrika, og vi er yderligere gaaet til Reduktion af de Poster, som allerede var besat. Saaledes har vi fra Aarets Begyndelse haft under Overvejelse og nu gennemført, at Gesandtskabet i Tokio underlægges Posten i Peking. Endvidere vil vi paa det næste Aars Budget ikke søge Lønningen til Gesandten i Konstantinopel, da vi agter at lade Posten staa ubesat. Generalkonsulen i Batavia og Konsulposten i Seattle vil ligeledes forblive ubesatte, og dermed vil der indvindes yderligere Besparelser, idet de dertil knyttede Sekretærer ogsaa bortfalder. Det ærede Medlem pegede paa Forholdene i London. Jeg kan dertil kun sige, at det er et af de Steder, vi har haft Opmærksomheden henvendt paa, og at der allerede er sket betydelige Indskrænkninger, saaledes er der bortfaldet en Konsulpost.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo talte ogsaa om, at det var urimeligt paa de oversøiske Pladser at have Gesandter, man skulde hellere have Generalkonsuler. Dertil vil jeg svare, at det er ikke en betydelig Forskel i pekuniær Henseende, om man har Gesandter eller Generalkonsuler paa de Steder. Generalkonsulerne og de Gesandter, som virker paa oversøiske Pladser, er i Virkeligheden lønede paa samme Maade. De hører til samme Lønningsklasse; Forskellen kommer kun ind, naar der er Tale om Opholdstillæg, som fastsættes af Opholdstillægsnævnet. Jeg maa ogsaa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det var meget overdrevne Tal, der blev nævnt med Hensyn til Gesandternes Gage. Ingen Gesandt har i fast Gage mere end 15 000 Kr.

Naar man nu taler om Udgifterne til Udenrigsministeriet, vil jeg ogsaa sige, at man maa tage i Betragtning, at der er jo forskellige Poster paa dets Budget, som strengt taget ikke kan siges at være Udenrigsministeriets Udgifter i egentlig Forstand, blandt andet de store Udgifter til Folkeforbundet, endvidere forskellige Understøttelser. Desforuden har Udenrigsministeriet Indtægter, som til Tider er ret betydelige, gennem vore Gebyrer o. s. v., saaledes at den virkelige Udgift er ikke $5\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men ca $4\frac{1}{2}$. Hvis dette ses i Forhold til vore Udgifter i det hele taget, maa det i hvert Fald indrømmes, at det kun er en ringe Procentdel. Men naturligvis, selv om det kun er en ringe Procentdel af vore samlede Udgifter, er det en betydelig Sum, og Bestræbelserne for yderligere at reducere,

yderligere at spare vil blive fortsat og fortsat paa Kraft; og det er mit bestemte Haab og min bestemte Forventning, at det, efterhaanden som de mange Forhandlinger tilendebringes, og efterhaanden som Forholdene i Europa og Verden falder mere til Ro, vil komme til yderligere Besparelser paa Udenrigsministeriets Budget.

Til det ærede Medlem Hr. Moltesen vil jeg i Anledning af en Bemærkning sige, at det ærede Medlem naturligvis har fuldstændig Ret i, at de Udgifter til Folkeforbundet, der hidtil har været budgetteret paa Udenrigsministeriets Budget, ikke nær har strakt til til at bestride Udgifterne. Men paa den anden Side har Folkeforbundets Udgifter været i stadig Nedgang. De har været oppe paa ca. 460 000 Kr., men er efterhaanden sunket. Vi venter nu efter de sidst indløbne Beretninger, at de skal være nede paa ca. 300 000 Kr. Derfor mener jeg, at vi med en vis Ret ogsaa i Aar har kunnet blive staaende ved den Budgettering, vi har foretaget.

Kirke- og Undervisningsministeren (Appel): Jeg skal først besvare en Række Henvendelser, som ærede Medlemmer har gjort overfor Kirkeministeriet. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen spurgte, om jeg vilde stille Forslag om en Ændring i Lov om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele af 30. Juni 1922 angaaende Salg af Præstegaardsjorder. Det ærede Medlem ankede over, at denne Lov ikke virkede saadan, som han mente, han havde Anledning til at tro, den vilde efter de Forhandlinger, der tidligere var ført i dette Ting, og efter Udtalelser af min højtærede Forgænger. Jeg ser ikke rettere, end at ganske det samme Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu rejste, rejste han ogsaa ved Sagens Behandling her i Tinget i Forfjor. Det ærede Medlem mente, at man skulde naa til, at Udstykningen af Præstegaardsjorder i Sønderjylland kunde foregaa ganske paa samme Maade som i det gamle Land efter Loven af 4. Oktober 1919. Men jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er en Væsensforskel paa den Stilling, de sønderjydske Præstegaardsjorder har, og paa den, som Præstegaardsjorderne har her i Landet. For de sønderjydske Præstegaardsjorder gælder det, at der til dem er en Ejendomsret hos Sognet eller Præsteembedet, hvordan man vil udtrykke det, og noget saadant er jo ikke indtil Dato konstateret for Præstegaardsjorderne her i Kongeriget, hvis Udstykning derfor kan foregaa efter